

Bas Telinde Bir Sessizlik

— çitlembik · 22 Temmuz 2025

Bas Telinde Bir Sessizlik — Günce 22 Temmuz 2025

Bugün erkenden kalkıp babamı şefkatle, usulca uyandırdım. Uydaş bir çocuk gibi kalktı yerinden; üstünü giyinmesine yardım ettim. Kan vermek için devlet hastanesine gittik birlikte. Kolunu tam istenilen şekilde tutamadığı için hemşire hanıma yardım ettim. Sakin, kabullenişle bekledi işlemin bitmesini. İçimden “Annem olsaydı sırtımdan ter akardı onu o koltuğa oturtana kadar,” diye geçirdim. En son yaşadığı olumsuz deneyimden sonra bir daha kan aldırma istememişti zaten. Biraz da nazlıdır, laf aramızda sevgili günlüğüm...

Yasemin kahvaltıya geldi. Çarşıdan kendine çıtır simit ve taptaze bir ekme almış. Ailecek oturduk sofraya. Mine’yle telefonda konuştum; uykuluydu, gelemeyecekti. Olsun, canı sağ olsun.

Öğleden sonra babamın kan sonuçlarını göstermek için tekrar hastaneye gittik. Öncesinde Engin hem bizim hem annem için pazara çıktı. Yasemin de kendine alışverişe çıkmıştı, eniştesiyle aynı anda. O evine bıraktı aldıklarını, sonra beni almaya geldi. Allah’tan çok beklemeden girdik doktorun yanına. Babamın bütün kan sonuçları iyiymiş, sadece B vitamini yazdı. Ama E-Nabız’dan kontrol ettiğimde ne B ne de D vitaminine bakıldığını gördüm. İç sesim “fılan fışman...” diye söylendi, hemen susturdum: “Sus dedim, sus...”

Hastaneden geldikten sonra, annemin doğum gününü kutladık. Mumları üflerken mutluydu. “Sakin fotoğraf koyma, nazar değiyor bana,” dedi. “Tamam,” dedim. Ama yazdığım bu güncede ondan bahsedeceğimden haberi yok. İç sesim yine dayanamayıp seslendi: “Yaramaz çocukları geçtin sen...”

Ve sonra... Gün sonunda kalbime bir haber düştü. Bigadiçli Ayla ablamın müzik öğretmeni olan kızı Tuęçe Çolpan'ın ölüm haberini aldık. Bir süredir akciğer kanseriyle mücadele ediyormuş. Tarih öğretmeni Soday abim paylaşmış öğrencisinin zamansız kaybını... Annemle birlikte aradık Ayla ablamı. Kara gözlü, güzel yürekli bir ana... “Tanrının emrine boyun eğdik,” dedi. İçimize koca bir sessizlik doldu.

Tuęçe, 20 yıl boyunca bas gitar çaldığı “Grup Kibele”de sadece bir müzisyen değil, aynı zamanda Balıkesir'in sevilen bir müzik öğretmeni, bir eğitici, bir kadın, bir yürekmiş. Şimdi sesi suskun... ama bıraktığı iz, tınısı baki.

Bugün, bir kadının, bir öğretmenin, bir kız çocuğunun ardında bıraktığı melodiye yüreğime kazıyarak bitiriyorum günümü. Ve bu satırları onun için yazdığım bir şiirle sonlandırıyorum:

“Bas Telinde Bir Sessizlik”

Tuęçe Çolpan'ın ardından...

Bir notaydı seninle başlar,
Gökyüzüne uzanırdı her akor,
Çocukların sesinde yankı bulur,
Bir bahar gibi dokunurdu kalbe.

Bas telinde gezinen parmakların,
Kimi zaman hüzün, kimi zaman neşeydi.
Grup Kibele'de bir duruşun vardı,
Müzięe adanmış bir ömrün bestesiydi.

Sınıfın köşesinde bir gitar suskun şimdi,
Tebeşir tozlarına karıştı gülüşün.
Bir veda deęil bu, bir anı belki,
Yıldızlar her gece seninle söyleşir çünkü.

Kansere yenik düşmedi ruhun,
Bir direnişti her melodin aslında.

Bir öğretmen, bir kadın, bir dost, bir kardeş —
Ne çok iz kaldı ardında...

Şimdi Paşaköy'de rüzgâr başka eser,
Toprak seni bir ezgi gibi saklar.
Sonsuza dek çalacak içimizde,
Senin sesinle yankılanan o şarkılar...

H. Çiğdem Deniz
22 Temmuz 2025